

प्रत्येक गोष्ट जागच्या जागी

- माझा चष्मा कुठे गेला? इथेच कुठेतरी ठेवला होता.
- गाडीची किल्ली कुठे ठेवली आहेस? मला ऑफिसला उशीर होतोय.
- पिंकी, शाळेचा डबा काल कुठे टाकला होतास? स्कूलबस यायची वेळ झाली
- दोन दिवस झाले नेलकटर काही कुठे सापडत नाहीए.
- बाबा, माझी ओरिजिनल मार्कशीट कुठे ठेवली होती? सबमिट करायचा आज शेवटचा दिवस आहे.
- घड्याळाचं वॉरंटी कार्ड इथेच ठेवलं होतं. आता नाही सापडलं तर दुरुस्तीचा चार्ज भरावा लागेल.
- चार दिवस झाले, मॅरेज सर्टिफिकेट शोधतोय मी. पॉलिसीबरोबर जोडावं लागतं.
- कुठे गेलं ते प्रोजेक्ट प्रपोजल? आऊट ट्रे मध्येच ठेवलं होतं.
- त्या ड्राईंगची अॅप्रुव्हड कॉपी कशी सापडत नाहीए?

जागच्या जागी न ठेवलेल्या गोष्टी शोधण्यात आयुष्यातला कितीतरी अमूल्य वेळ आपण खर्च करत असतो.

ही बाब वाटते तशी खुल्लक नाही.

नेपोलियनच्या पराभवाने युरोपच्या इतिहासाला निर्णायक कलाटणी मिळाली. आपल्या विजयाची दोन कारणं ड्यूक ऑफ वेलिंग्टनने दिली होती. एक, “रणभूमीवर मी नेपोलियनच्या आधी अर्धा तास पोचलो,” हे कारण प्रसिद्ध आहे. दुसरं कारण फारसं माहीत नसतं. ते आहे : “आमच्या प्रत्येक गोष्टीसाठी (सैन्य वा सामुग्री) निश्चित जागा होती, आणि प्रत्येक गोष्ट आपल्या जागी होती.”

“A place for everything and everything in its place.”)

आठवतं, आयुष्यात पहिली मोठी संधी तुम्हांला कोणी दिली?

तुमच्यातली 'खास बात' त्याने प्रथम हेरली. तुम्हांला चांगला 'ब्रेक' दिला.

आज तुम्ही जे कोणी आहात ते बऱ्याच अंशी त्याच व्यक्तीमुळे.

एखादा नातेवाईक, एखादा बॉस, एखादा शेजारी. किंवा एखादा मित्र. ज्याने तुमच्या अडचणीच्या वेळी स्वतःच्या खिशात हात घातला. ज्याच्यात होती मदत करायची वृत्ती, आणि तुम्ही पुढे जाल हे हेरण्याची दूरदृष्टी. दोन्ही गुण तसे दुर्मिळच.

पुढच्या चोवीस तासात एक नक्की करा. दहा मिनिटं वेळ काढून त्या माणसाला पत्र टाका. तुमची कृतज्ञता कळवा. एक सुंदर नातं पुन्हा जिवंत होईल.

आणखीन एक गोष्ट. दहा मिनिटं याचाही विचार करा की, तुम्ही आज दुसऱ्या कोणाला असा 'ब्रेक' देऊ शकता, असा कोण आहे ज्याला आज तुम्ही मदत करू शकता.

काही वर्षांनी त्याच्याकडून तुम्हांला एक सुंदर पत्र मिळेल. आयुष्यभर जपून ठेवावं असं एक पत्र.

दिलेली वेळ पाळा

एखाद्याचे पैसे उसने घेणं आणि परत न करणं याला आपण फसवणूक म्हणतो. दिलेली अपॉईंटमेंट न पाळणं हेही तेवढंच आक्षेपार्ह आहे. किंबहुना थोडं जास्तच. कारण, पैसे उशिरा का होईना, पण परत करता येतात. एखाद्याचा फुकट घालवलेला वेळ मात्र आपण कधीच परत करू शकत नाही.

तीन वाजता येतो म्हटल्यावर आपण ठीक तीनला हजर राहायलाच पाहिजे. पाच मिनिटं उशीर झाला तरी तो उशीरच. पडलीच आपल्या नावापुढे एक लाल फुली.

झेंडावंदनासाठी एक-एक, दोन-दोन तास बिचारी मुलं उन्हात उभी असतात. अध्यक्ष उशिरा येणार म्हणून.

बंदोबस्तासाठी पोलिसांची तासन्तास रखडपट्टी होते आणि अचानक मुख्यमंत्र्यांचा कार्यक्रम बदलतो.

जेवढा गायक मोठा तेवढा तो श्रोत्यांना जास्त ताटकळत ठेवतो.

हे सगळं बदलायला हवं. उरलेल्या दिवसापूर्वी मालाची डिलिव्हरी झाली नाही, तर वॉल मार्टसारखी कंपनी लक्षावधी डॉलर्सची ऑर्डर कॅन्सल करते. सर्जन ऑपरेशन थेटरमध्ये उशिरा आला तर अमेरिकेतला रोगी त्याला कोर्टात खेचू शकतो.

दिलेली वेळ पाळणं याचाच अर्थ दिलेला शब्द पाळणं. आणि आपल्या शब्दाची किंमत म्हणजेच आपली स्वतःची किंमत.

ते आत्ताच करा

जॉर्जिंगला जायचं आहे.
दार्जिलिंगचा सूर्योदय बघायचा आहे.
मुलांना सर्कस दाखवायची आहे.
बंगाली शिकायचं आहे.
जंगलात रात्र काढायची आहे.
'माझं तुझ्यावर प्रेम आहे' हे तिला सांगायचं आहे.
दासबोध वाचून काढायचा आहे.
बेसीनमधला गळका नळ बदलायचा आहे.
अलास्काला जायचं आहे.
वडलांशी मनसोक्त बोलायचं आहे.
वजन कमी करायचं आहे.
रेसकोर्सवर नशीब अजमावायचं आहे.
वॉचमनला चांगलं झाडायचं आहे.
अॅरोचे दोन शर्ट घ्यायचे आहेत.
क्रॉसरोडवर चक्कर मारायची आहे.
आनंदवनात बाबा आमटेंना भेटायचं आहे.
तलतची सीडी ऐकत रात्र जागवायची आहे.
पहाटे पक्षी बघायला जायचं आहे.
जे करावसं खूप खूप वाटतं ते पुढे ढकलत राहू नका.
उद्या कदाचित उशीर झाला असेल.